

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 496/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Marko, s. r. o., Grobská 19, Bernolákovo, proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 4 Kn 145/25/1100-5 z 27. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením krajskej prokuratúry z 27. mája 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ uznesením zo 14. apríla 2025 odmietol vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.
3. Krajská prokuratúra sťažnosť sťažovateľa ako oznamovateľa napadnutým uznesením z 27. mája 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla, pretože nie je dôvodná.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Napadnuté uznesenie je podľa neho nedostatočne odôvodnené – je všeobecné a nereaguje na námietky sťažovateľa a tiež je arbitrárne.

5. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajská prokuratúra len všeobecne zhrnula obsah sťažnosti sťažovateľa tak, že sa nestotožnil s postupom vyšetrovateľa. Takéto konštatovanie možno použiť na akúkoľvek sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa.

6. Sťažovateľ následne cituje odôvodnenie napadnutého uznesenia (s. 4, odsek 2, 3. strana odôvodnenia), z čoho má vyplývať, že vyšetrovateľ posúdil listinné dôkazy predložené sťažovateľom ako oznamovateľom. Sťažovateľ však žiadne listinné dôkazy nepredložil. Z uvedeného taktiež vyplýva, že vyšetrovateľ sa zaoberal výlučne oznámením sťažovateľa a jeho tvrdeniami. Žiadne iné skutočnosti nezisťoval a ani nevyhodnocoval. Toto konštatovanie je doplnené na s. 7 v ods. 1 napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že vyšetrovateľ posúdil oznámenie sťažovateľa a pripojený vyšetrovací spis. Teda je zjavné, že vyšetrovateľ už žiadne ďalšie úkony v danej veci nevykonával. Sťažovateľ sa pritom domnieva, že v trestnom oznámení jednoznačne a jasne identifikoval skutok, ktorým organizovaná skupina osôb získala neoprávnený majetkový prospech.

7. Krajská prokuratúra sa na viacerých miestach stotožnila s postupom a právnymi závermi vyšetrovateľa, avšak bez akejkoľvek väzby na obsah sťažnosti sťažovateľa a jeho námietky. Z tohto hľadiska je napadnuté uznesenie arbitrárne o to viac, že vyšetrovateľ sa vedome odklonil od príkazu prokurátora.

8. Krajská prokuratúra vyslovila záver o dostatočnom zistení skutkového stavu zo strany vyšetrovateľa. Vzhľadom na rozsah úkonov, ktoré v danej veci vykonal vyšetrovateľ, sa tento právny záver krajskej prokuratúry javí ako nepodložený a aj nepravdivý. Takým sa javí právny záver, že podozrivý vyšetrovateľ [REDAKOVANÉ] mal rešpektovať pokyny vydané prokurátorom a že tieto pokyny a úkony náležite vykonal. Ak by to tak nebolo, krajská prokuratúra by uznesenie vyšetrovateľa zrušila a nariadila by mu ďalší postup. Uvedený právny záver je síce logický, avšak podľa sťažovateľa „*ide o fikciu, nie o skutkové zistenie a z vyššie uvedeného opisu vyplýva, že táto fikcia nie je pravdivá.*“.

9. Sťažovateľ poukazuje aj na rozhodnutie dovolacieho súdu v civilnej veci týkajúcej sa valných zhromaždení špecifikovanej obchodnej spoločnosti, ktoré podľa neho preukazuje opodstatnenosť jeho trestných oznámení. V aktuálne prerokovanej veci došlo podľa sťažovateľa popísaným spôsobom zo strany prokurátorky „*k zakrytiu pokračovacieho trestného činu vyšetrovateľa spočívajúceho vo vykonávaní jeho právomoci ako verejného činiteľa spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle zadovážiť organizovanej skupine osôb ovládajúcej obchodnú spoločnosť BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. neoprávnený majetkový prospech.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Kľúčovou námietkou sťažovateľa bolo tvrdenie, že napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry je všeobecne a nepreskúmateľne odôvodnené a zároveň je arbitrárne.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

12. Krajská prokuratúra v napadnutom uznesení uviedla, že sa nestotožnila s argumentmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti so záverom, že vyšetrovateľ v kontexte s argumentáciou sťažovateľa *„dostatočne rozobral a posúdil dôkaznú situáciu ako aj existujúci stav“*, pričom následne vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie. V odôvodnení tohto uznesenia *„presne uviedol, pre aké dôvody nepovažuje konanie oznamovateľom uvádzaného podozrivého príslušníka Policajného zboru za konanie, ktoré by vykazovalo znaky skutkovej podstaty či už trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa tak, ako to má na mysli ustanovenie § 326 Trestného zákona, alebo ktoréhokoľvek iného z trestných činov...“*. Krajská prokuratúra sa s úvahami vyšetrovateľa a s podrobným odôvodnením uznesenia stotožnila.

13. Podľa krajskej prokuratúry vyšetrovateľ v uznesení *„pomerne výstižne a presne popísal, prečo konanie dotknutého príslušníka Policajného zboru nepovažuje za protiprávne konanie, nehovoriac už o konaní vykazujúcom znaky trestného činu... Stouto argumentáciou vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby sa stotožňujem a opakovanie či opakované uvádzanie týchto úvah aj v mnou vydanou rozhodnutí o sťažnosti by bolo duplicitné.“*

14. Na posúdenie ústavnosti záverov krajskej prokuratúry sa ústavný súd oboznámil aj s uznesením vyšetrovateľa zo 14. apríla 2025. V predmetnom uznesení vyšetrovateľ sumarizoval argumentáciu sťažovateľa v jeho podaní vyhodnotenom z hľadiska jeho obsahu ako trestné oznámenie (§ 62 ods. 1 Trestného poriadku), pričom uviedol, že podľa sťažovateľa sa vyšetrovateľ mal odchyliť od § 122 ods. 10 Trestného zákona a zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 297/2008 Z. z.“). Taktiež sa *„nezaoberal prešetrením finančných tokov medzi spoločnosťami BENZINOL SLOVAKIA, s. r. o. a Pozemné stavby SC, s. r. o... nezistil totožnosť osoby, ktorá vybavila a dohodla podmienky úveru v J&T Banke za Pozemné stavby SC, s. r. o... nezistil totožnosť osoby, ktorá tento úver riešila za J&T Banku... nezistil totožnosť osoby, ktorá vyhotovila antidatované listiny.“* Podľa sťažovateľa banka nepostupovala v zmysle zákona č. 297/2008 Z. z. Vyšetrovateľ nevykonaním týchto úkonov zmaril účel trestného konania. Na základe nahliadnutia do spisu vyslovil sťažovateľ aj podozrenie, že

vyšetrovateľ mohol zakryť terorizmus. Namietal tiež, že vyšetrovateľ si nezaobstaral potrebné dokumenty (s. 2 uznesenia vyšetrovateľa).

15. Po vyhodnotení obsahu podania sťažovateľa ako oznamovateľa a zabezpečených dôkazov vyšetrovateľ dospel k záveru, že nebolo preukázané spáchanie špecifikovaného trestného činu alebo iného trestného činu príslušníkom Policajného zboru uvedeného vo výroku uznesenia. Sťažovateľ v podaní namietal, že vyšetrovateľ, ktorý viedol trestné konanie, nevykonal procesné úkony, ktoré by vykonal on, čím mohlo dôjsť k odklonu a možnému zakrytiu terorizmu, pričom toto tvrdenie nijak nešpecifikoval alebo nekonkretizoval. Podozrenie zo spáchania trestného činu týkajúceho sa terorizmu nemá logickú oporu, keďže v konaní sa nezistili také skutočnosti, pre ktoré by vyšetrovaný skutok bolo možné čo i len okrajovo subsumovať pod ustanovenia, ktoré zahŕňajú nejakú formu terorizmu.

16. Vyšetrovateľ tiež poukázal na to, že v zmysle § 201 ods. 1 a 3 Trestného poriadku policajť vykonáva vyšetrovanie spravidla osobne a samostatne. Tiež v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Vyšetrovateľ je teda samostatný a je na ňom, akým spôsobom bude viesť vyšetrovanie, aby zistil skutkový stav. Nie je viazaný pokynmi alebo návrhmi oznamovateľa alebo inej osoby okrem pokynov vydaných prokurátorom.

17. Vyšetrovateľ posúdil pred rozhodnutím o zastavení trestného stíhania zabezpečené dôkazy, pričom nebolo potrebné zabezpečiť ďalšie, pričom s týmto postupom sa stotožnil aj okresný prokurátor, ktorý nezistil potrebu doplniť dokazovanie v trestnom konaní (a zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pozn.).

18. Sťažovateľ ako oznamovateľ vyjadril nespokojnosť s výsledkom trestného konania. V tomto smere je relevantné, že oznamovateľ má právo podať trestné oznámenie. OČTK majú povinnosť sa podaním zaoberať a o ňom rozhodnúť. Je však právomocou OČTK posúdiť, či skutok napĺňa znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu.

19. OČTK môžu byť trestne stíhané za trestný čin ohýbania práva či disciplinárne postihnuté za svoje rozhodnutie iba vtedy, ak by ich rozhodnutie bolo zjavným úmyselným popretím jednoznačných zákonných ustanovení. Nespokojnosť s rozhodnutím OČTK alebo iný právny názor na vec samu spravidla nenapĺňa trestnoprávny alebo disciplinárny rozmer. Obdobne je to aj s bežným porušením zákona, ktoré sa napráva v systéme riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak teda sám zákonodarca predpokladá určité chyby pri aplikácii a výklade práva v rozhodovacej činnosti a stanovuje mechanizmus ich nápravy, *„potom len obyčajné porušenie zákona, chybný výklad právnej normy, nesprávne hodnotenie dôkazov, či nedostatočne vykonané dokazovanie, nemôžu samé osebe, naplňať znaky skutkovej podstaty trestného činu... a ani disciplinárneho previnenia.“*. Na tomto základe dospel vyšetrovateľ k záveru, že konanie označeného vyšetrovateľa nenaplnilo obligatórne znaky skutkovej podstaty žiadneho trestného činu, priestupku a ani disciplinárneho deliktu.

20. Ústavný súd nepovažuje výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku krajskou prokuratúrou za arbitrárne (svojvoľné). Krajská prokuratúra svoje právne závery síce odôvodnila relatívne všeobecne a odkazujúcim spôsobom – odkazom na odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa zo 14. apríla 2025. Vzhľadom na jasné a zrozumiteľné

odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa ide o dostatočné a ústavne akceptovateľné odôvodnenie. Napokon aj judikatúra ústavného súdu (napr. IV. ÚS 388/2023, IV. ÚS 544/2024, IV. ÚS 271/2025) a Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. napr. Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001) akceptuje takýto spôsob odôvodnenia za predpokladu, že dotknutá osoba dostane odpovede na svoje námietky a preskúmané rozhodnutie je odôvodnené dostatočne jasne a zrozumiteľne. Vychádza sa pritom zo zásadnej jednoty odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a opravného rozhodnutia, ktoré toto rozhodnutie preskúmava.

21. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry možno vyvodit', že sťažovateľ aj v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa opakovane už uvedené námietky, preto je odkazujúci spôsob odôvodnenia zo strany krajskej prokuratúry ústavne akceptovateľný. Právne závery krajskej prokuratúry v spojení s právnymi závermi vyšetrovateľa sú logické, zodpovedajú zmyslu a účelu aplikovaných ustanovení, predovšetkým Trestného zákona, preto ich nemožno považovať za arbitrárne. Osobitne vyšetrovateľ zrozumiteľne vysvetlil, že nezistil také pochybenia v postupe vyšetrovateľa (ktorý rozhodol o zastavení trestného konania), ktoré by dosahovali trestnoprávnu rovinu a intenzitu. Z námietok sťažovateľa odvodil jeho nespokojnosť s výsledkom špecifikovaného trestného konania, ktorá ale neindikovala také skutočnosti, ktoré by mali trestnoprávny rozsah na strane vyšetrovateľa, ktorý rozhodol o zastavení trestného konania. Vyšetrotateľom vykonaný prieskum a odôvodnenie zahŕňali všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorého sa mal podľa sťažovateľa označený vyšetrovateľ dopustiť, so záverom, že tento trestný čin nebol spáchaný. Tým je *prima facie* daný dostatočný rozsah prieskumu relevantných okolností pre formulovanie záveru o nedôvodnosti trestného oznámenia sťažovateľa.

22. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu